

ספר

שער הכוונות

חלק שני

שבת ומועדים

מהדורא חדשה

מה שקיבלה מהדורות זיע"א

מרבו האריז"ל זיע"א

עם ביאורים ומקורות הלכתיים

שפת דעה

הכל נסדר באOTTיות מאירות עינים, נפתחו רוב ראשי התיבות בדיק, בכתב-היד הקדמוניים וספרי הקודש

יצא לאור ע"י מכון "דעת להשכיל" – ירושלים

התשע"ז לפ"ק

שיטודות בעולם הבריאה אשר מהם יוצאים ذ' מרגלן ששם ذ' שמות אחרים הנז' בפ' יתרנו בספר הוורר ברעה מהימנה וכבר ביארנו לעמלה והם עולים בגימטריה תחמת' ועם קנא' של המקווה דאהיה דההין הרי הכל אלף ומה סוד אלף עלמין של אורות היוצאים מן הבני' ומארדי' למטה ויכוין לקבל גם הוא האורה מהם. גם רואוי לאדם לטעם כל התבשילים שמשל בע"ש לכבוד השבת כי הוא דוגמת האדם המכיןسعادة למלך וטעם התבשילים אם הם טובים ואם חסרים איזה תבלין כדי שיתקנס או כדיшибשל התבשילים אחרים. וכ"ז הוראה שמקובל האורח בסבר פ"י וזה סוד טועמיה חיים זכו שתקנו בחפי' מוסף דשבת המתחים' תכנת שבת רצית קרבנותי' כו' כי כל הטעם התבשילים של מקו"ה. גם יכוין אל ב' שמות אהיה יה"ז

כוונה ג' יכוין כי המקווה בעצמו שהוא הכל' והוא אהיה דההין שהוא בגימטריא מקו"ה וזה סוד כל' ומלבוש אל' שמות ההוויה שבתוכו שם בחרינת המים והם סוד ד' הוויה עצמ"ב ובhem ט' יודין מכניין מים ולפי שדר' הוויה אלו שם סוד המים שרשם היא הוויה הא' של ע"ב שהיה בחכמה וכתיב כולם בחכם' עשית. וגם כי עיקר המים הם במידת החסד שעולה בגימטריא ע"ב ולמן היו המים שבמקווה מי' סאה נגד הד' יודין של הוויה דעתך כי היא העיקרית:

גם צרייך שיטבול ויכוין להסיד ולהפשי' מעליון הרוח שהיה שורה עליון בימי החול ושירה עליון עתה רוח מן הבריאה וזה על ידי אהיה דההין שהוא בגימטריא מקו"ה. גם יכוין אל ב' שמות אהיה יה"ז

בעיקר המצוה ותיקון של הטבילה, הנה כל אדם אשר יקשה עליו הדבר הזה לעשותו מצד מזגנו, אינו צריך ליזהר בכך, אלא מבαι' בימות חורף אשר המה מוכראhim לנגב מלחמת הקירות, אלא אפילו בימות הקיץ יש בני אדם שאין יכולם להשתאר בל' ניגוב, ועל כן נראה לי מי שדבר זה קשה עליו ינגב כל גופו, ורק ישאיר מקום אחד בגופו בלבד ניגוב, וטוב שישאיר זרועותיו. עכ"ל. ומבוואר שגם להארין' יועל אם ינגב רוב הגוף וישאיר חלק שאינו מנוגב. וכן כתבו החברים בפי' עץ חיים שם, שיתנגב, והיינו ניגוב החלקי ולא מושלם, וישאיר מקום שאינו מנוגב. וראה עוד בדף החמים (סימן רט ס"ק ה) שכותב, שלא נאמרו דברי הארץ' הנ"ל שאין לנגב במטפח'ת, אלא אם טבל ב' טבילות בלבד, אבל הטובלים אחר כך עוד כמה טבילות נגד נהנח' וודע, אין צורך ליזהר בהן, שכבר הלך אותם המים. כי"ש.

(ט) וכן מבואר בפרי עץ חיים (שער שבת פרק ג). ובמה שהתחילה בטעם ע"פ הפשט וס"ס בטעם על פי הסוד, עיין בדברי שלום ח"ד (דף קמא ע"א ד"ה ובאמת) שהקשה כן. ואחרי המחלוקת קושיא מעיקרא ליהא, כי גם מה שפתח ע"פ הסוד הוא, ומה שכתב "זוכה לחיים עליונים" היהנו מהא ד"ח'ים

וכאן משמע שאפשר להתנגב אחרי המקווה. וזה לבארה היפן דברי השער הכוונות הנ"ל, וזה גם היפן דברי הפרי עץ חיים גופיה (בשער שבת דף צא ע"ג שם): "כשהיה עליה מורי מן הטבילה לא היה מנגב עצמו במטפח'ת וכיוצא, כי הם מימי הגוף וראו הגוף לשאוב אותן. עכ"ל. וכך גם במשנת הסידים (מסכת יום השישי, פרק ז' משנה ח): ולא ינגב עצמו מימי טבילה זו, כי מימי שבת הם וראו לגוף לשאובם. עכ"ל. וכן בפתורא דאבא (ענין ערב שבתอาท' יא, דף לא ע"ד), ובספר ארבעה שומרים (למהריר אלבאו, שומר שבת דף יג ע"א) ובספר תיקון הכללי (להגרב"ז ח'זון, דף קסג ע"א) ובסידור הרש"ש (כתבי היר"א ח'ב עמוד 97), שאין לנגב עצמו אחרי הטבילה. ע"ש. וכך גם בזכור דור ממודינא (מאמר שלישי, ערב שבת). ובספר קרכן שבת (סוף פרק ז) כתוב: והטבילה שטבל בערב שבת היא טוב ויפה לאדם והוועת גדול להשנות הרבה חכמות, ולא ינגב עצמו מטבילה ערבית שבת כדי שיכנסו המים חוף גופו, כי הם דומים למים ואורות העליונים. עכ"ל.

ונראה לישיב הסתירה בין השער הכוונות להפרי עץ חיים הנ"ל, עפ"ד הבן איש חי (שנה ב פרשタ לך לך, אורות יוז). וזה לשונו: נראה לי כיו' שדבר זה אינו מעכבר

סִפְרָה
שְׁבָלוֹ הַלְקָטָה
הַשְּׁלָמָה

כולל פסקי דין וHALACHOT, גם חידושים מגאנום קדמוניים,
ופירושים על מאמרי חז"ל (גם פירושים על תפלות השנה
והגדה של פסח, וטעמי כל המנהגים ווסודות ומוקדם)

חבירו
אחר החכמתם

רבי צדקה ב"ר אברהם הרופא ז"

בתחילת המאה הראשונה לאלף השנה
זהה טמון וצפונו בכתב יד ישן, הוזעתו לאור
בפעם ראשונה, ע"פ כתוב יד ישן נטש, עם התקומות
עפ"י השוואת עט כתוב יד שני, עם הקדמה בראשו
אמ

שלמה באבער

מלבוב

(נסח השער מדרפס וולנא תרמ"ז)

ספר ש ballo הלקט הקצר

נדפס בוונציאה שנת ט"ז

נדפס מחדש במאה ה-19 מפוארת באותיות מאירות עיטם
בתוספת אלפי מדראי מקומות והפניות
הערות ופענוח המקורות.

זהא לאן כל יין זכרון אהרון

סידורם וירשולם האליג



שְׁבָלוֹת פָּב קִיט עַנֵּן שְׁבָת שְׁבָלוֹת פָּב

מפרשין⁹² רצית קרבנותה, וכי קרבנות שבת הוא רוצה קרבנות החול אינו וווצה, אהמהא. אלא כך פירשו, שלא רצית שום קרבן אלא אם כן עבר עליו שבת, וכן הוא מפורש בפסקתא (דר'כ פ"ט) דשור או כבש והיה שבעת ימים תחת אמר (ויקרא כב, כז), ר' יהושע דסיכון בשם ר' לוי אומר, משל מלך שנכנס במדינה והוציא כrhoו ואמר כל אדם לא יראה פניו עד שיראה פני מטרונה תחילתה. אך אמר הקב"ה לישראל, אל תקריבו לפני קרבן עד שתתעורר עליו שבת, שאין ז' בלבד שבת ואין מילה בלבד שבת. לכך יסדו שמיini והלאה ירצה וגוו. צוית פירושיה עם סדרוי נסיכה, יש מפרשים על שם צו את בני ישראל שם מפורש קרבן שבת. צוית קרבנות המפורשין בה עם מערכות של לחם הפנים שהוא סלת ששה המערכת (ויקרא כד, ז), תרגום שית סדרין נסיכה, מלשון קשות הנסק אשר יוטך בהן (שם זהה, בט). מינגניה ליטות בבוד ינחלו, על שם האגדה בפסקתא דבאתי לנני (דר'כ פ"ז) ר' יהושע לדסיכון בשם ר' לוי אמר, בזכות ב' דברים ישראל מתחננים לפני המקומ, בזכות שבת ובזכות מעשר. בזכות שבת דכתיב (ישעה נח, יג) אם חשיב משכת רגליך, וכתיב בתיריה או תחungen על ה'. **טוועטהי חיים זמו זבו**, המכבדים → אותה במיני מאכל ומטעים, ויש סמכי מיכן⁹³ שעירן לטעם חבישלו מערב שבת.

דמים חוטא עד יוצאי מצרים, נראה דהכי פירושו, שההורג היה מגולל בעונו חטא ועון אפילו על אותו שמו מאותו היום עד שענה שיצאו ישראל מצרים, דהכי פירושו דדריש יהיו בינוו שופכי דמים, כדמותן טעמא דמשום דכל ישראל ערבען זה זהה הו, [ועל] (וב)מנת בן נפדו שלא יהיה בהם ובזרעם שופכי דמים וזה עבר, על בן העשין גם המתים ערבען עליו. ובשליחי ברכות⁹⁴ יש להוכיה בן. והר' אביגדור כהן צדק נר"ז כתוב (אם) שאין טעם על מה סמכו, וזה שאמרו במרדש כפר לעמך ישראל אשר פDIST מיכן שהמתים צריכין כפירה עד גאנצאי מצעדים דוקא ברצח, אבל לענין צדקה אוצר החכמה לא אשמעין מיד.

שְׁבָלוֹת פָּב

נֶהָגָנו להתפלל בתפלת מוסף תכנת שבת רצית קרבנותה כו'. יש מפרשין תכנת לשון בירור [ס"א סידור]⁹⁵ כמו וחוכן לבות ה' (משל' כא, ב). **רְצִיּוֹת קְרַבְנוֹתִיהָ**, יש מפרשין⁹⁶ בכל הקרבנות כתיב שעיר לכפר, אבל בקרבנות שבת לא כתיב שעיר, לכך סדרו לומר רצית קרבנותה שהן קרבנות רצון שאין צריכין כפירה. ויש

90. לא ידעתו למה כיון.

91. כ"כ בארחות חיים. ב' הגראות יש להם מקום, ושם בקרא ותוכנן ליבות וגוו' ביארו המפרשים שהו לא לשון "ווען" היינו שמכור תוכנות לב האדם. ובכלבו סי' ל"ז כתוב שהוא מלשון ותוכנן לבנים חתנו בשמות ה', י"ח, ופירשו שם מניין לבנים. וכן פירש רשי"ז במשל' מוניה לבבות ה'. וכדעה שהוא מלשון סידור כתוב כן בשלמי ציבור, וכן בסידור הייעב"ז כתוב שהוא מלשון ושמות בורות תכון בישעה מ', יב. אכן גם שם פירש רשי"ז שהוא מלשון מנין, וברוד'ק כתוב שהוא מלשון תיקון. ובאמת ברעיג' ובסדרי המקובליס הගירסה "תקנת" שבת בקו"ף שהוא מלשון תיקון, וכ"כ המג"א סי' דפ"ז בפתחה ממש הרשות בתשובה ס"ד.

92. כ"כ הוכיח בפירוש הסידור עמ' תקל"ב, ורדי' בר יקר עמי' צ', ובארחות חיים ובכלבו סי' ל"ז, ובאבודרתם. וכן בצויר המור פר' פנהש הארך בזה.

93. מחוזר ויטרי סי' רצ"א. וראה בטדור סי' רפ"ג.

94. כ"כ במחוזר ויטרי סי' קצ"א, בספר המחייבים ד"ה נשמת, בארחות חיים סדר מוסף, ובכלבו סי' ל"ז. ויש מהם שהביבאחו בשם הירושלמי, וליתא לפנינו. ויש שלמדו מכך שאין לאכול ממש שיעור גדול מהם אלא טעימה בעלמא, ועיי' חותם יאיר סי' ק"ס.

⑦

מחוזר זייטרי

לרבינו שמחה מויטרי
תלמיד רשי

ויליאם גולדשטיין

תל אביב, ינואר 1970

י"ל במחודשת מתקנת עפ"י כתבי יד
עם הערות הארות שינוי נסחאות
מראה מקום סיכון שיטות ומבוא

מאת

הרוב אריה בן לאאמו"ר הנר"י זצ"ל גולדשטיין

פרק ראשון
[עמודים א - רצב]

מחודשה שנייה - מתקנת
מכון אוצר הפסיקים
פעה"ק ירושלים טובב"א
בשנת התשס"ט

שינויי נוסחות
ב. אהובי מכל כ"ה
כ"מ (קס גלוי:
אהוביה). ג. כל"ק
ונגליון כי"ט. (על ט"ט
יוסטסמן ע"ט פ"ל ס' נטה
ס"י ס"ה סע' 6).
ד. וקדשתו אותו כי"ל
ולכי"ט. וקדשו כי"ע
וכי"ט. ה. נמקלה כי"ז
וטול' הגשם גמלתו.
גנום השגונה נכת"י רלה
על ס"ה נחפה ערבית.
ו. מלון עד סוף סקטע
ככ"ק נלה.

ושמו בדיבור אחד נאמרו, רשות וشكرا, וביום השבת ולא תבערו,
כך קרבן שבת ונסכו נאמרו^ט בדיבור אחד. והיינו עם.

צווית פירושיה בצו' את בני ישראל (במדבר כה, ב) מפורשים קרבנות
שבת להקריבם. עם סדרוי נסبيה, שהוא סידור לחם הפנים. ולשון
נסכים שייך בסلطות^ט, אמרו^ט במנחות פ"ב^טسلطות. ומזכיר סידור
לחם על הנס שאריע בז, כדאמרו^ט בסוף חגיגת^ט לשום לחם חמ וגרא'
(ש"א כא, ז).

ט' טועמיה חיים זבו. תנא^ט כל הטעם חבישלו בערב שבת מארכין לו
ימיו וشنנותיו. ובירושלמי^ט מפרש טעמא שלא יכuous על בני ביתו מפני
הקדחת חבישלו, וכתיב (איוב ה, כד) וידעת כי שלום אהליך, ומוקמינו ליה
בשבת^ט בהדלקת הנר, וכל שכן שצריך להזהר פן יקדייח התבשיל.^ט

ו' וצינו לחריב מוקף שבת ברואי לכופלו, אמר^ט הקב"ה שבת
קרבנותיו כפולים, שדר' כבשים קרייבין, ב' לתמידין וב' למוספין, ובכל יום אין אלא ב', וכל
מעשו כפולים - שתי נשמות ולחם משנה.

תനת שבת רצית קרבנותיה צוית פירושיה עם סדרוי נסביה. מענניה לעולם כבוד ינהלו.
טוועמיה חיים זכו וגם (ה)אהובי דבריה גדולה בחרנו. או מסני נצטו עליה, וצינו י"י
אלחינו לחריב בח קרבן מוסף שבת כראוי. יהיו רצון מלפנייך י"י אלחינו ואלהי אבותינו
שתעליגנ^ט בשמה לארכינו ותטעינו בגבוליינו, ושם נעשה לפנייך את קרבנות חובותינו
תמידין כסדרן ומופein כהילכתן. את מוקף يوم המנוח (נ"א^ט השבת) זהה נעשה ונחריב
לפנייך באחבה למצות רצונך כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך מפי כבודך
כאמור: וביום השבת שני כבשים בני שנה תמים ושני עשרונים סלת מנחה בלולה
בשמון ונesco. עלת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה.

ישמו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג, עם מקדי שבייע, כולם ישבעו ויתעננו
מטובך, ובשביעי רצית בו וקדשת אותו (נ"א: וקדשתו) חמדת ימים אותו קראת זכר
למעשה בראשית.

אלחינו ואלהי אבותינו עד' מקדש השבת. רצאה ומודים ושים שלום. אלהי נצור.
וחוזר החzon ומתפלל אבות וגבורות וקדושה רבה. לפיכך^ט תקנו הקדמוניים קדושה רבה,

במקומות "سلطות", ופירש שנתקוין להא דתנן שם טו, ב
"הובח מגל את הנסכים", דזה כולל גם מנהות, עי'
ב嘲讽ו. יותר נראה לנכן כמו שכתבנו. 9. כו, ב.
10. מאמר זה ליתא לפניינו. ובשה"ל שם כתוב: "ויש
סמכוי מכאן שצריך לטעם חבישלו מע"ש". וכן בא"ח
סדר חפלה מוסף אותה א' וכל בו סל"ז: "טוועמיה חיים
זכו, מצוה לטעם חבישל של שבת מע"ש, כדי לתקנן
כהוגן וייהו נאכלין לחאה". 11. ג"ז ליתא לפניינו.
12. לד. א. 13. השווה מדרש שו"ט המובה בדעת זקנים
לבעל התוס' במדבר כה, ט. ומדרש דומה בשו"ט
שלפנינו מזמור צב, אך שם אינו בהקשר של "כראוי".

ר"י בר' יקר עמי קיא בשם י"מ. 5. שבאות כ, ב. וע"י
ב嘲讽 הרש"ה כאן. 6. זהה לשון "צווית". הפירוש
שלפנינו הובא בשחה"ל ס"י פב בשם י"מ. 7. בשחה"ל
שם: עם מערכות של לחם הפנים שהיא סלת. שיש
המערכת' תרגום שת סדרין. נסיכה מלשון 'קשות הנס'
אשר יוסף בהן. 8. נראה שצ"ל: פ"ג. והכוונה להא דדף
צ, ב: "המקבל עליו לספקسلطות מרובע ... וזהו
שנינו מותר נסכים לקין המזבח". הרי מבואר דנסכים
כוללسلطות. והרש"ה כאן ציין לשון הרמב"ם פ"ב מהל'
מעשה הקרבנות ה"א" היה וה솔ת שמביאין עם הקרבן
הם הנקרים נסכים". והוא הגיה לשון המחבר "נסכים"

שלחן שלמה

והוא הלבנה פסוקה
בקיצור משלחן ערד

אורה חיים

אוצר המילים

אוצר המילים

מכוררת כסולת נקיה מרבי הרכ ב"י והגהות הרמ"א והאחרונים ז"ל ומסודר ע"פ סימני השו"ע ע"י הרב הגאון המפורסם בדורו מוהר"ר שלמה ולמן ז"ל שהיה אבד"ק מיר דלייטא, אשר הפליא לעשות בחבשו זה כאשר יעדון עליו ברב תחלות הגאנים המפורסמים שבזמנו בהסכנותיהם אשר נדפסו עתה בפתחית הספר:

נדפס פעם ראשון ע"י הגאון המחבר ז"ל בעצמו בק"ק פראנקפורט דארך בשנת תקל"א, ועתה זכינו ב"ה להרפסתו
 שנייה בגין שעת ובתיקוני כל הטעויות שנמצאו בהדפסה הראשונה, וגם הוספנו ת"ל ועשינו בשולי היריעה זר וחב
 למינגו סכיב, הוא

אוצר המילים

ממנרת השלחן

כו הבאנו כל הידיעות המחדשים מימיות הגאון המחבר ז"ל עד ימינו אלה ע"פ הכרעת גדויל הפוסקים האחרונים
 ז"ל דבר לא נערר:

נדפס מחדש באותיות מאורחות עינים
 שנת ה'תשס"ד
 ירושלים

כלו

שלמה

רנ

שולחן

רמח

דין המפליג בספינה והחולך בשירה בשבת. ובו ס"א:

א אם נכנס בספינה מע"ש וקנה שביתה דהינו שמה שם כל בה"ש של שבת אף על פי שהפלגה בשבת מותר^ב ויש שעושין ג"כ קידוש בספינה ואח"כ חזרון לביהם ולנים שם ולמחר חזרון לسفינה ומפליגין ואז כשיגיעו ליבשה אסור לו זווז מרד"א אבל אל"ל יצא מהספינה מעת שקנה שביתה מותר ועל טימן ת"ד ואם לא קנה שביתה כנ"ל אסור אפילו לכנס בה בשבת אם ידוע לנו שマークע הספינה לקרקע הנדר פחות מי טפחים ואף שהמים עמוקים יותר מעשרה אסור לצאת בספינה חוץ לחומות מסוים איסור תחומיין ואפילו הוא יושב לעל מה מקרענית המים וצל' בזה מאד:

רמט

דיןין השיעיבים לע"ש. ובו ב"ס:

א אסור לקבוע סעודה^ב בע"ש שאינו רגיל ביום החול כדי שהיא תאכלה בלילה וכל היום בכלל האיסור רק סעודת מצוה הקבועה כגן מילה ופדיון הבן שחיל זמנה בע"ש מותר ומצווה להתחיל קודם שעה עשרית. ומצווה להמנע אפיי לקבוע סעודה שנוגה בחול מט' שעות ולמעלה:

ב ויש מתחנין בע"ט שהוא תאכלה לאכול וא"ה קצת עינוי אצלו לא יתרעה שלא יכנס בשבת כשהוא מעונה. ואותן המתחנין בע"ש לא יישלימו רק עד אחר יציאה מבה"כ וטוב לפרש כן בשעת קבלת חנינה שלא ישלים ובת"צ ישלים ובת"ח ישלים. ולעניןiar ציטת אם חל י"צ הראשון בע"ש לא ישלים ואם השלים או שחיל י"צ הא' בחול דמשלים או ישלים אף בע"ש לעולם וה"ה בע"ח וא"ה מצטרע קצת בחרנינו יש להקל שלא להשלים:

רנ

הכנת הסעודה בשבת. ובו ב"ס:

א ישכים בבוקר להכין צרכי שבת ואפיי יש לו כמה עבדים לשימושו ישתדל להכין בעצמו שם דבר לצרכי שבת ולא יאמר אדם לא אפוגום כבוד כי זה כבודו שמכבד את השבת כמו שמצוינו בגמרה בכמה תנאים עשו בעצמן לכבוד שבת ע"פ שהיה להם עבדים. ויאמר על כי"ד שקנה לכבוד שבת ומצווה להכין בחר שבת לשבת ואם ימצא דבר נאה הימנו יהיה השניה לשבת ואז יאכל כל ימיו לכבוד שבת. וממצווה לטעם מכל חבשיל בע"ש ופשיטה בשבת נ"ל. וירבה בשר ויין ומגדני כפי יכולתו ועל סימן רמ"ב:

ל

מסגרת השלחן

ב ואם הספינה הולכת בשבייל היישראלי כנון שרווח ישראלי אסור ליכנס בתוכה ג' ימים שלפני השבת. וכן בניהרות אבל ביום נגון להחמיר לעולם שלא להפליג בספינה תוך ג' ימים שלפני השבת אלא אם כן שהחולך לדבר מצווה ע"ש ע"ג מדינה אסור לילך בע"ש יותר מג"פ ועכ"פ צריך כ"א ליזהר מאר שיכנס להאושפיזה בעוד היום גדול כדי שיוכלו להכין צרכי שבת בשביילו כמי מכשוליט באו עי"ז שבעל או שפיזא או אף בכיתו שכא סמרק לשבת מוסיפן לבשל בשבילו ומחלין שבת ומכו"ש שכ"פ יכשל שיתאחר בדרך עד שחשכה ממש וכמה חולל שבת יש בהזאה והכנטה ויציאה מהזון לתהום ושביתה בהמתו ולכן כ"ז ישים האדם אל לבו ולא יסתינו היצר לומר עוד היום גדול והדרך טוב. ח"א:

ספר כח חיים על שלחן ערוך אורח חיים

๔๙. ח' ל' ד' ס' סימנים רמב"ר - שיח

הלכות ערבי שבת, קידוש וסעודה
יום השבת, מוצאי שבת, מלאכות שבת

מדברי רבותינו ראשונים ואחרונים
ומדברי רבותינו המקובל
להלכה פסוקה

מאת הגאון המפורסם הפוסק הנדול המקובל האלקי
רביינו יעקב חיים סופר זצוק"ל

ט' א' ט'

הווצהה חדשה ומוטוקנת
על ידי נני הגאון המחבר זצוק"ל

כווגהת בדקודוק מכתייתת יד הגאון המחבר זצוק"ל
ונעל פי השוואת לשונות הפסוקים
בתוספת פיסוק ופתחות ראשי תיבות

שנת

רביינו יעקב חיים סופר - המכפ' החיים זצוק"ל
תשע"ד לפ"ק
פה"ק ירושלים טובב"א

הירק דק רך ורבה ורב יוסף מבקען עזים ורבי זירא היה מדליק האש ורב נחמן היה מתיקן הבית ומוכנים כלים הצורכים לשבת ומפנה כל החול יומם ולילה ^{וילמב... בל} אפוגום בבודוי כי זה הוא כבוחו שמכבר השבת: ^{אלא רחמי} גאנס וויט לאטטען נעלכין צונטן צמיכן ערמו למלילה (כל צו ונימ יוקט) ^{אלא רחמי} צטטס ספל מי עולס): ב' יירבה בבשר ויין ומגדנות בפי בלחו:

ב' ה' חיים

וגם עיין שם שכחנו דמנהו האר"י ז"ל לקרות השנים מקרה ואחד תרגום תיכף בסומו תפלה שחירות והיה אומר כי זהו סוד והיה ביום הששי וכור' יעוז'ש. ואם כן מי שלא ניסה לנתקות כדי להזכיר שבת או שהוא חכם מופלג וחורתו אומנותו שתמיד עוסק בתורה ואני מתעסק כלל בדברים אחרים, יש לכזין לקיים מצות הכהנת שבת בבורך על ידי הדיבור שיקרא שנים מקרה ואחד תרגום והכהנת המשעה בערב על ידי תיקון הנרות. וכן היכא דלא אפשר לנתקות צרכי שבת כי אם ביום חמישי יכוין בזה ביוםredi לקיים מצות והיה ביום הששי וכור'. ויתברא עוד מזה לזמן סימן רג'א סעיף ב' בהגנה יעוז'ש:

ב' כתוב בעל ראשית חכמה בספר תוצאות חיים וזה ל' מורי נ"ע כתוב שיפנה קורי עכבייש מהבית לסוד הרמז, והביאו השלה דף ק"ל ע"ב וכותב דהסוד הוא כי מלכות נקראת בית, ועליה נאמר כשרונה בין החוחים, שסביר רשותם יהלכלן, והוא סוד הקליפות שרצו נם למגוע שלום בית, והם מה העכבייש שצורך לפנותם מהבית שהוא סוד להעביר גלולים מן הארץ שהיא הארץ העליונה, ובפרט ביום שבת קודש שהוא סוד מدت המלכות על כן נקרא שבת מלכחא יעוז'ש. ויש ליזהר לפנותו קודם שעיה חמישית משום דמשעה חמישית ואילך נכנסת הארץ שבת כמו שכותב בשער הכוונות דף ס"ב ע"א, וכי לשבתunct הארץ שבת הוא כבר מופנה מן העכבייש הרומו לבחינת הקליפות כגון:

ג' שם הגה. יש להשוו הפסחים בערב שבת וכו' כתבו ספרי מוסר יהדרה בתשובה ויפשש במעשיו בכל ערב שבת. אליה רבה אותן ונראה לי הטעם משום דהשבת מכפר אם משמרין אותו כהלו כמו שאמרו רוז'ל אפלו עובד עבדה זורה כדור אנוש מוחלין לו, והוא על ידי התשובה כמו שכותב הט"ז ריש סימן רמ"ב, ועל כן צריך לפשפש במעשיו ולהזoor בחשובה בכל ערב שבת כדי שיתכפר עין חיים שם. ועיין בדברינו לעיל סימן קל"ב אות ו'.

באר הנולח
ג' פון גויל:
ד' מלני ארמניס
פרק ל' מגלהט צמ' :

יוושע ליהקה בהמה למשתה בנו של רבנן גמליאל יעוז'ש. ועיין לקמן אות ט' וסימן רג'א סעיף ב' בהגנה ובדברינו לשם בס' ד':

ו' שם. ולא אמר לא אפוגום בבודוי וכו'. ולפחות אם הוא גדול בתורה ואין בא מידיו יכין הקערות של שבת, וגם לكيחת הדסים יהה על ידו, ואם יצא לשוק לפחות יבדוקם להדרים אחת לאחת משום שלא יהיו יתרות ופסולות, וכן אני נהג וגאב להביא בידי בסודרי איזה פרי לכבוד שבת, ובפרט בזמן התפוחים דטווב לאכול חפוך בלבד שבת כמו שכתבו המקובלים ז'ל. רוח חיים אותן ג', ואם לא ניסה גם בזה לנתקות או להזכיר הקערות לפחות יש לו לתקן הנרות של שבת כמו שנכתב לקמן אות ט'. וגם בזה כשמכין בתוך הבית יאמר הריני בא לקיים מצות והיה ביום הששי והכינו וכו' כמו שכחנו לעיל אותן ב' יעוז'ש. ובענין לקיחת התפוחים יש להשתדל הרבה כדי להיות מוכן על שלחנו תפוחים, ובפרט בסעודת הלילה שרומות לבחינת המלכות הנקראות חקל תפוחין קידושים:

ז' ח' נהנו אנשי מעשה לטעם התבשילין בערב שבת כדי לתקן כהוגן ויהיו נאכלים לתאהו, וכן מצאתי בשם היירושלמי טועמיה חיים זכו מצוה לטעם קודם השבת התבשילין של שבת לכבוד השבת. מטה משה סימן (ש"ח) (ת"ח), שיירוי הכנסת הגדולה אותן ב', וכן כתוב בשער הכוונות דף ס"ב ע"א, פרי עין חיים שעיר י"ח פרק ג', מגן אברהם ס' ק' א':

ט' גם תזהר בתיקון הנרות של שבת, אמנים הדלקת הנר היא מצוה על האש בעלת הבית כנודע, וגם זה הוא עניין מעשה, ובענין הדיבור והלימוד בתורה כבר בארנו בסדר המקרא שנוהג בכל יום ויום שצורך לקרות בכל לילathy כ"ז פסוקים מפרשנת השבע, וביום שיש עצמו צורך לקרות כל הפרשה יכולה במקרא וחרוגו. שער הכוונות דף ס' א ע"ד, פרי עין חיים שם. ועיין בדברינו לעיל סימן קל"ב אות ו'.



ספריי – אוצר החסידים – ליבאואויטש

הנ"מ 1234567

שער
שני

קובץ
שלשלת האור

היכל
שלישי

שלחן עזרך

אורח חיים

חלק שני

הנ"מ 1234567

מכבוד קדושת אדונינו מוריינו ורבינו הנדול הגאון האלחי
החסיד המפוארם אויר עולם מופת הדור
נויר ישראל ותפארתו קדושה דה

מרנא ורבנא

טוהר **שני אור זלמן** נגנ"ט



מחדורות "זבלבטהך בדרכך"



סימנים רמו – רגב



יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

77 איסטערן פארקווי

שנת חמישת אלפים שבע מאות שבעים ושש לביראה

שנת הקהיל

נה

הַלְבָות שֶׁבֶת רְנִינָא

-

וזו טוב לומר על כל דבר שקונה "זה לבבוד שבת"¹⁴. וכן בכלל מה
שזהו עוזעה טוב לחשוב שעוזעה לבבוד שבת:

וזו טוב יותר לקנות בערב שבת מליקנות ביום ה'יב. בפה דברים
אמורים? במשקין ומניין מגרים וביציא בהם מדברים שאינם
צריכים הבנה להכינם شيئا ראיים להנאתם¹⁵. אבל מאכלים
הצריכים עדרין הבנה — טוב יותר לקנות ביום ה'יד, כדי شيئا לו
פנאי הרבה לטrhoה בהכנתם¹⁶, ולהתעפק בשאר צרכי שבת:

ח יש לטעום התבשילים בערב שבת¹⁷. וטוב לטעום מכל התבשיל
ותבשילים: ל

**רנא שלא לעשות מלאכה בערב שבת מן המנחה ולמעלה
ובו ה' סעיפים:**

א אסרו חכמים לעשות מלאכה בערב שבת וערב יום טוב מן
המנחה ולמעלה. וכל העוזעה אינו רואה ספן פרכה לעולם¹⁸
מאותה מלאכה, שמה שמרוח ביה מפסיק בוגר זה ממקום אחר.
אבל אין עונשין אותו עליה, לא נזוי ולא מכות מרודותיה בדרכך

ח'ים שער י' פ'ג).

סימן רנא

- א בריתא פטחים נ ע"ב. טור ושו"ע ס"א.
- ב מ"א סק"ג. וראה אליה רבנה רסק"ב.
- ג ט"ז ס"י חסח סק"א. חוספת שנת דין סק"ב.
וראה גם לקמן ס"י חסח ס"ג.
- ד גמרא שם. מ"א סק"ב.
- ה רמב"ס פ"ח מהל' יוט' הי"ת. וסמ"ג ל"ת ע"ה
במסופו.

לא מ"א סק"א בשם כתבי האר"י ז"ל.
לב מ"א שם בשם כתבי האר"י ז"ל (פרי עין חיים
שער י' פ"א-ב. שער הכוונות עין ליל ו).
לג תוספת שבת סק"א.

לד ראה לעיל ס"י רמב"ס"א.
לה חוספת שבת שם. מ"א ס"י תקעה סק"ד.
לו מחור וטורי (ס"י קצא) בשם הירושלמי. שבלי
הלקט ס"י פב. מטה משה ס"י תה. אליה וטרא
סק"ב. וראה לקרוא ש ח"ב ע' 475.
לו מ"א סופק"א בשם כתבי האר"י ז"ל (פרי עין

בעזהשיית

ספר

שְׁבָט הַקָּהוֹת

שאלות ותשובות

על סדר

אורה חיים, יורה דעתה, חושן משפט

רعنינים שונים

ובתוכם הרבה חדשניים וברוריים

בסוגיות הש"ס והפוסקים

מה שהשבתי בעזהשיית

הק' שמאי קהת הכהן גראס

בלאאמו"ר הרה"ח ר' משה נחום הכהן שליט"א

פה עיה"ס ירושלים תונכ"א

שנת תשנ"ד לפ"ק

משיעור חלה או שתאפה שיעור חלה פ"א לכמה שבועות.

תשובה: עי' בلم"ה כי רמ"ג דנווגון לוטס כדי שיעור מלך בכיר לעצום מטה לטעים לנכוע עליופט בטנת וו"ט והוא כמה טעמיים ע"ז ה) לסתו יכול שפט וו"ט שולכים פת מהה בער"ט, ולפי"ז ה"ק גלגולות כל שיעור מלך.

בענס (3) כמ"כ סמג"ה כדי לקויס מנות מלך לפ"י שחללה מלתו אל עולס זה מוה למל"ה פ"י מלתו אל עולס וש"י בער"ט מס"ס סתקו ג"כ ולו"ו ליטות בער"ט עיו"ט כמלה"ס קמלה"ס ק, ולפי"ז קורכה נלפנות כדי שיעור מלך דוקה וג"כ נליך נלפנות בער"ט ולג' צוים.

ו"ש עוז טעם צירוסלמי מגילה פ"ז ס"מ כדי שתהיה פרוקה מויי לנני, עי' גה"ר וכפרמן וכנטק הי" מוו"ח למ"ג, וש"כ נכללה, להלן שולפני בזוס חמוץ הי"כ בלה"ה פ"ה כי לא פת חטא, יולפו שיעור מלך כב"ה לנמה שצמות ולח"ג דעתוף טפי נלפנות בער"ט שיעור מלך, מ"מ מ"ק צוים פ"ה כטפחת מלך פ"ו מיקון ומה שחלשה מלתו אל עולס.

וכתףות בער"ט עליופט טפי נלפנות כל צווע הגע"ג להזין שיעור מלך, למ"מ היילקה הטעס כל פת חמזה ולק מזען בזמן תקופה שיעור מלך כדי לקויס מנות פפלחת מלך בעלה"ה הפיilo כטהופת כטיעור למ' תפליות מלך כל צווע בער"ט הילם פ"ה כמו שצעות, ה"כ עדיף טפי צהילקה כל צווע בער"ט נלי' צבם וכך מזען להזין תקופה שיעור מלך ודוח'ק.

סימן פ"ב

א) עי' בקי' ר"כ גמ"ה כסס הילוי"ל יוט לנעוועס מלך סמגטיליס בער"ט ועי' צנימוקי ה"מ ס"כ לדג' דהה סנאגו כו הפיilo חקלויס ולח"ג מעטה שיטעמו מלך סמגטילו, וכלה"ג לדטעס ה"י כסס הילוי"ל כלו' לתקנס יפס סנאוגן וכו הילך גה"ר ס"ס ולפי"ז קני' ה"ס סנאיס סמגטילום סקס יטעהמו סמיהלטס ויתקנו מטה טילויס לתקן וסנאיס ה"ס צוועmis צבעט האינטול מלך סמגטילו ה"ס דעטס הטעימה ס"ה מזועה עי' בער"ט ס"ט זקק"מ לטזילו כו כסס קפכ' מלך וזה הפקר ל.cgi' געווועס רק מטצעיל ה"י עי' כ"ג מקויס ולח"ג מעטה לטעוועס ער"ט מטצעיל ה"י וכן מ"י כסס היגס"ק ר"י מ"ט

שבט

סמגיאס טוֹלְלָה סַלְמָה יְלִיחָה טמיסטס הק"מ וכן מ"י צעט"ט יור"ל לפ"ג-ו"ל ס"כ ג"כ לרוחב צממייאס ובה כל מטר ק"מ וסאלון צולפן ססמאלויא ישם צולט מלדיי טהרכון עיו"ט, ועי' צטו"ט מסל"ס ט"י'ק מ"ח (קי' ג"ל) טהיליך צדין ממייאס ומטעמ ל"ק ל"ל בצעי כמו בלה"י לגני צנט מקוס טואול גבוז' ומווקף צממייאס ל"ט על ד"ט עיו"ט נקו"ף סמסזגה צל"ק פ"ה ול'.

סיוויה לנו ליט ל' סיוטות צוק, טויטה ה) לצערין סמגיאס טיכא גבוז' י"ט ורכב ל"ט צוינה (3) טיכא סמוקס מוקף צממייאס גבוק י"ט ורכב ל"ט על ד"ט צויטה (ג) צויה גובס י"ט ורכב ל' חמות צויטה (7) טיכא סמגיאס גובס י"ט ורכב כ"כ נעל צה"ה ה' ליכמות הק"מ נמוקס צמפעמך. ולטכלת נכלת לרוב ספוקקיס ק"ל טיכא סמגיאס גובס י"ט ורכב ל"ט.

סימן פ

שאלה: באלו הימים בשנת תשנ"א בארץינו הקדושה דשונאיינו מעירק ימ"ש שלוחים בכל לילה טילים ר"ל, האם נחשב לעת צרה דאסור לשמש מיטחו במוז דאייפט בשו"ע סי' ר"מ בשם הירושלמי.

תשובה: וככלא לענ"ל כיוון להזין ממות מלכמת כה"י יהלוך טהיליך מלהיוס לעצום מלכמת וזה כהס טניש טהילוים מהוים עליינו כ"ל והק"ט מיגלנו מילס ומה סנופל כל ליל טילים כיוון להזין ווועס צמוקי ספ"י'ט להזין לטבאות נספחס דהלו' לטב כל יוס וט מזער ר"ל, מקטביה רמוועט נספחס דהלו' לטב כל יוס וט ר"ל מטיילות צנפט ופֿלְעָוִיס קָבִיס סָלְגָה וווער מטהטיליס מתהנוועט לרכיס צע"ט ס"ס הילס לנטס כהנען'ל ועי' צטו"ט קון לדוד קי' ק"ב הלוות נספחס צען מלכמת סנמיסק סילבז זומן ועי' גה"ה מאנס"ק מצעטוטס קי' ר"מ ועי' גמ' יד היל' מר' ה' גנגולר פפוקס קי' י"ט ועי' גטלק טמלו' סמות צ-ה'.

סימן פ"א

הלו' ערבית שבת

שאלה: אשה האופה חלות לבבוד שבת ואם תאהפה כל ער"ש לא תאהפה שיעור חלה כי אינה אריכה כ"ב, ושותאלות אם תוכבל לאפות שיעור חלה וייה לה לבמה שבתות, והספק הוא מה עדיף אם עדיף טפי לאפות כל שבוע פחות

ג' כ' וועוכ סכל הנד תכיך מלילן גפֿען ע', וויס סכמגנו לעז
סכינטוחין מלילק דק נר למאל דלק מהל פניאויהין מלילקמה
ד' ניכומ כנגל הָמֶה ובונלא מטה'כ קולס, וטנטעט לנכנו
לפלליק ע'כ מטוס לומא ככומה נרו צל עולס מה'ה
לוריוכן סנטיס למוקן ע'י הילקמת ניכומ לטבত, ומיילו לנו
נכנו להלליק בעוון נכיהם למן מטוס ליויהוות זימה
טאנקלת האיז מלילק צצווילן, מ'ית ניכלה פטוט דהמאל
טאנטהו רון פווע נטוקיף עוד ניכוות גלן די לאדליק
אתקפלר סכיניות טפלליקו לפני סכינטוחין לדמננסס ממול
מיונס לאדליק ניכומ מקולס סנטואוינו ולען נה מיווע מלט
לטומאל סכינטוחין ואווע פטוט [ו]טמעטי דרכ' ח' סטמאל
טזוקיפו עוד טיזום האל ניכלה פטוט לפען'ל דה' ק'
לטוקיפ עעל מה טפלליקו]. האל סטמעטי דיס נווגנו
לאקולדט סטטומס מליליקות נר' ווילר סכינטוחין מוקיפין
געז נר' מהל.

סימן פ' ז

שאלה: בominator האחרון יש נורות לשכת נירות מזוהדים קטנים המונחים בכלי זכוכית וודלק בערך חמיש שעות. נשאלתי מי שהי רגיל להדלק נורות גידולם שדולק בשש שעות האם מותר לטליל הנורות בקטנות שאנו בולב ב' ובן.

תשובה: קולס נגיד כמה זמן לאריך לכתמלה שלילוק
פנויות. בסוף קורים כתבו לכתמלה לאריך שלילוק עד
סוף סעודה [ע"י בקרת ע"ק י"ב ק"ב] ועי' "ה"
קי' י"ג ק"ק ל"ה ליש ליטן טמן כלו שיעור כל הילדה
ולא סוחה מלה עני יטנו טמן רק כשיעור קוגניטיבי
בצורה מ-זע פענלים הו"ם (ח"ד ק"ל) אכ"י לטהור טומן
שיטן טמן שלילוק הכל עד צוילן ליטן עי"ס וכ"כ בנסיבות
סבולם (ק"י ע"ל נגיד פאולון ק"ק ו') וכלהה לעיקר
מתמת ניכת טמת טומן שלילוק עד קו וזמן רקעננות ורק כדי
טלון וככל בחרנן לאריך טופה טס כר דולך והם יט טס
עליה"ט הור כגןן טיט הור מהמתמל שלולך טס צפית,
נכילה דלאין מלה שלילוק לו נגיד לעיקר סתmmas הום
שלילוק נגיד כל זמן רקעננות מהעפ"י ליש הור צפית
תמלציג מהר, מה"מ כביכולות דולקות טוי טממה וועוג הרגל
הו"מ זמן רקענלה קני בכל מן הור בנית ונכילה להענ"ג
ללאנו הטמורות דמי טפי בגיל נשלילוק יכולות גלומות הצל
נסכח לאשליק יכולות קוגניטיבי עי' צו"ת מסכת ג' (ח"ה
קי' מ"ע) ובגלות מלכי (מקב"ת ה"מ ק"י מ"ט) ועי'
בסעומו נגיד.

בשליליק כילום קטנים יהל מופק ויט מצק טיכטל צהן

מקהלה נצנץ לטוענוס מן סלגנום צער"ם, וככלמה זהה מדריך
בלטנון טמגנ"ה בס סל' צוז"ל מהות לטוענוס המתכזילון
וונידק לטוענוס מכל תכזיל צער"ם, ובצ"ע טמגנ"ה
בלטנון מהר קדמת וח"ל טענוס המתכזילון צער"ם וטוע-
נטוענוס מכל תכזיל ומתכזיל ע"כ, וע"כ פוכנדה דענס
לטוענוס מתכזיל שצתת טעם מהות זהה קני גוףינו מתכזיל
הממל והמלח כך כתוב לטוענוס מכל תכזיל טירולה לה
לן מכך היהוס מיקון למקנו.

(ב') מоловות או מותל לטועט צער"ס מזון מתכטול בצל
ים צה' נידון ציהרוניים וכלהה לסקליע פפנ"ל לפי מה
שכל' געל למזה לטועט תכטול ה' נג' ציפלען הילן
וינטועט וצולע זהה מוקד צמצעטיל אל צאל להקול לפולען,
ווקני' ג' לטועט ממצטיל חמר שחון צו צאל, הילן מס
טערליים לטועט מכל תנכטיל ותכטיל הנ' הגה מקויל
המיוזם תיקון צום אין לדיק לפולע קטשומה הילן קני'
לטועט ולפלוט דבزا' ג' ככ' וולדע הא' מקר תנכין
מתהלה וכיוון דפומן מותל לטועט צער"ס מזון מתכטול

בבל ופולט חמ"כ.

ג) ע"י צמי' ר' קרמ"ר למי שכבב עלו' צמת
צעה לו' ב' קולס מטוכמה יכול לומר לעכו' ס וכו' ועיי' ס
צמי' ה' קולס מטוכמה סס צל' ס צעה. שמתה למלוכמה צמת
צערת קולס מטוכמה סל' סו' קולס פלג המנחה וליין
בקבלתו כלות ע"כ, וככליה למן עפ"ז להביזה סמ' ב'
לקמן זק' כ' ס' פ' לדעת זק' ל' ג' מחתע לאחסין
פלג המנחה צערת זמכוות לשאיין צו' אסוס ליר' לו'
קר' מתחלק ל"ז מלכים ומלך ולכיע קולס טעננה סו'
פלג המנחה עוו' ס, ולפי' ז' צימי' סקיז סטומות הילוכים
יכול ליפוי ולפלג המנחה כתך יומר מתחי צערת צוות
ולפלג המנחה סי' טעה ולכיע זמכוות. והה לנוטנו
כירופלים לקבל צמת לילעניש לאות קולס האקיעשה
ה"ע' ג' לשוי קולס פלג המנחה לר' הילו' המהמיין לאחitem
ר' מ' לו' קוי אסקיעשה יומר מהו'ה, ג' ל' דקומיין על
ספוקוקיס ל' מ' יוכל לקבל צמת מתחי צערת לפניו
סילולא ע' בכי' ס' קר' ס' קולס בלאין.

סימן פין

שאללה: חני בתולות דנווהנות להדריך נירות לשבת כשהן עדין בתולות האם אחר שנשאו צריכין להוסיף עוד נרות, או בסגנון להדריך מספר החנרות שהדריכו קודם שניאו.

תישובה: הכה סמוך לה סנס הרכבת מלוקומ

עמ"ז

עש"ז

בז"ז

ספר

לקראת שבת

אוצר דין ומנהגים בעניין שבת

חלק ראשון

על

ענייני ערב שבת וליל שבת

כולל מקורות, חידושים דין ובירורים הלכתיים
אשר קראתיו בשם
מקור הברכה

נערך ונסדר בחמלת ה' עלי

ע"י

שמעון בר מרדכי שליט"א ברוך

ז"ל ע"י

מכון "זיכרון יוחם"

פעה"ק מוריין-עלית ח"ז

שנת תשס"א

לא איכה זהה
מעט בער"ש מכיו
לאוכלם שבת,
لتאובו (כעננו מ
ובזה עצם הטיעים
לשון המחכים
תבשילי שבת בעז
لتאהה ע"ב, ואפש
ונימ' טובא >

הראשונה נראה
הטיעמה היא אף
בפה ומותר גם
תיקון המאכלים
מצוה אפשר שצרכ
כודגמת טיעמה
טעימה לדעה זו
שלפירוש שבאייר
لتאהה, אפשר,
בפליטה ויל'.

נימ' שנייה בא
התבשילים בער"י
מצוה אפשר לטי
שבת ממש אבל י
צריך לטעםם בש
لتakens ועי להלן
נימ' שלשית هي
מאכל שוקונים ול
בבית, דלעתם
אפשר שיש לטעו
שיתאהו לאוכלם
תיקון מאכלים
שמבשלים בבית
קניביסקי שליט'
שנאם שם מקולק

"טעימת התבשילים בער"ש"

ל'ד. מצוה לטעם מתבשיל השבת בער"ש משום כבוד שבת, כדוגמת אדם המכין סעודה למילך וטעם התבשילים לדעת אם הם טובים וראויים לעולה על שולחן המלך או שיש צורך לתקנם. ויש אומרים דעתם הטיעמה היא מצוה.⁸

הברכה

ובليل שבת שייאל כל מין ומין לאכול לשבעה יכוון להורדות האורותعلיאים וזהו סוד טועמיה חיים זכו.

וחטם שכתבנו שהוא כדי לתקנים, והוא משעה"כ, וכן הביא הא"ר בשם המת"ם בקצרה, ובמחוזר ויתרי כתוב הטעם כדי שלא יקידח תבשilio ויכause על בני ביתו. עכ"פ, המ"ב הביא שמצוה לטעם התבשילים כדי לתקנים, אלא שהשער הציוון שם ס"ק א כתוב בשם השולחן שלמה שעצם הטיעמה היא מצוה, ומושמע מדבריו שנקט מהם שני טעמי נפרדים, המת"ם שכתב הטעם כדי לתקנים, כתוב ע"ש. וכן בא"ר, אחר שהביא דבריו וויא שעצם הטיעמה מצוה, וצריך להבין איזה טעם הוא זה ומאי זה דין הוא נובע ומאי נימ' בין הטיעמים.

הנה ז"ל השלחן שלמה: מצוה לטעם מכל תבשיל בער"ש, ופשיטה בשבת נ"ל עכ"ל. מזו למד המ"ב שהוא חולק על הטעם של תיקון המאכלים, דא"כ Mai קיו' לשבת, שאפשר שהמצוה של טיעמה התבשילים היא כדי לכבד השבת עירית שולחן מכובד במאכלים מיוחדים, וכך שכתב הטעם לעניין סעודות מלאה מלכה, אבל אין צורך לטעם מכל תבשיל כתוב, גם בזוהר יש רמז לזה שכטוב דהא סוכת שלום מכולא אתכילת. והוא שקודם מנחה יטעם דבר מועט ולא הרבה, טיעמה בלבד לעורר האורות העליונות הנמשכים לשכינת עוזנו וכי,

מקודם

ואפשר שלצדקים גדולים חטא כל כזה שיב חטא ולא סמכו על היתרים הנ"ל עיי' תשובות והנהגות שם) וגם ייל שהוא משומם דאין דרך לכלת בעפר בתוך מנעליו, וכן צדירות וכדומה אין זה طفل לנעל והיה צריך לחוץים, משא"כ שאר דברים היוطفالים לבגדים כמו"כ הששי' פרק יח הערכה קפ' בשם בגרשׂ' א זצ"ל.

ל'ג. המג'א סימן רן הביא בשם כתבי רבינו האריז"ל (שעה"כ דף סב), שמצוה לטעם התבשילן בער"ש, וכן הביאו כל

הפוסקים הלא הם הלבוש והמת"ם סס"ק ב. למעשה, מצוה זו כבר הוזכרה בראשונים בשלבי הלקט סי' פב (זה הביא דבריו הב"י סימן רפו), וכי"כ הכל בו ס"ס לו וכן במחוזר ויתרי סימן קצא בשם היירושלמי, ובספר התניא ובספר המחכים גם בספר חסידיים (סימן קן) כתוב שיטעום תבשilio בער"ש, אלא שם שאפשר שאין ראה כי' דשם מירירי בדיון המתענה בע"ש וכדי שלא יכנס לשבת כשהוא מעונן כתוב לטעם תבשilio ער"ש.

ולכן כתוב "סמוך להדלקת נרות" יטעם ולא לפני כן עיין שם עיי' בספר דבר בעתו שכתב, גם בזוהר יש רמז לזה שכטוב דהא סוכת שלום מכולא אתכילת. והוא שקודם מנחה יטעם דבר מועט ולא הרבה, טיעמה בלבד לעורר האורות העליונות הנמשכים לשכינת עוזנו וכי,

לקראת

פרק יב

שבת

קשו



הברכה

ראיתי בשוו"ת שבט הקהני ח"ד ס' פד שכותב לטעם שעצם הטיעמה היא מצוחה סג"י בטיעמת מין אחד, אבל לטעם תיקון המאכלים יש לטעם מכל התבשילים כדי לתפקידם אלא שכואורה במקורה. הדין בשוו"ש כתב להדיא לטעם מכל התבשיל ותבשיל ומשם למד המ"ב שעצם הטיעמה דעתם תיקון המאכלים שרי ואילו לטעם דעתם הטיעמה מצוחה שבזה מותואה לשבת גם הבעל יש לו לטעם, ועמש"כ להלן סעיף ג'.

והנה, השבלי הלקט סיימון פב הביא לעניין טיעמת התבשילים את הקטע "טוועמיה חיים זכו", ויש לחקור בזה כי בודאי קטע זה נאמר על האכילה מהמאכלים ביום שבת ק' עצמו וז"ל השבלי הלקט סיימון פב בביורו מוסף של שבת: טועמיה חיים זכו המכבים אותה במנין מאכל ומטעמים, ויש טומכים מכאן לטעם התבשילו מעיר"ש עכ"ל. גם במת"מ כתוב טועמיה חיים זכו, מכאן שטועמיה לטעם התבשילן בער"ש כדי לתכנן כהוגן. משמעו שטועמיה נאמר על שבת שאז אם יטעם התבשילן בער"ש ויתקון כהוגן אז חיים זכו בשבת, ע"כ. ומהידך שתקון זכר חיים זכו בתבשילו בשם הירושלמי שכל הטעם התבשילו בער"ש מאריך ימי ושותותיו, וכובואר שהוा לממד שזכיות החיים שכתובה שם נאמרה גם על ער"ש. ואפשר, דתלו依 בטעמים אם תיקון מושום תיקון המאכלים אפשר דהו הטעם משומם לשבת שאז בשבת טועמיה חיים זכו, אבל אם עצם הטיעמה מצוחה שפיר נאמר זה גם על ערב שבת.

מקור

אלא איך באזה עוגג שבת, ולכן יטעם מעט בער"ש מכל התבשיל ועייז' יתאהו לאוכלים בשבת, ואז יאכלם בשבת לתאבון (כענין מניעת הסעודה בער"ש), ובזה עצם הטיעמה היא מצוחה וכן מורה לשון המחכים זוז"ל: מצוחה לטעם התבשילי שבת בער"ש כדי שייהיו נאכלים לתאהו ע"כ, ואפשר שכונתו כניל, ודוז"ק. ונימ' טובא איך בינייהו: הנימ' הראשונה נראה שהיא, אם חובת הטיעמה היא אכילה מועטת או טיעמה בפה ומיותר גם לפלוט אח"כ, דלטעם תיקון המאכלים סג"י גם אם יפלוט אח"כ אבל לטעם שעצם הטיעמה היא מצוחה אפשר שצורך לטעם ולאכול ממש כדוגמת טיעמה בשבת, וזהו פירוש טיעמה לדעה זו: אכילה מועטת. (אלא שלפирוש שביארנו שהוא כדי לאוכלים לתאהו, אפשר, דגס לדעה זו סג"י בפליטה וויל').

נימ' שנייה באיזה זמן יש לטעם התבשילים בער"ש, לטעם דעתם הטיעמה מצוחה אפשר לטעם גם סמוך לבניית שבת ממש אבל לטעם של תיקון המאכל צריך לטעםם בשעה שישאר מספיק זמן תקון ועי להלן סעיף ה כיש"כ בזה. נימ' שלשית היא, אם צריך לטעם דברי מאכל שקובנים ולא שמברושים (או אופנים) בכית, דלטעם שעצם הטיעמה מצוחה אפשר שיש לטעם גם מלאה המאכלים שיთאהו לאוכלים בשבת, אבל לטעם של תיקון מאכלים זה שיקך רק במאכלים שמברושים בבית אלא שאמור לי הגראייה קנייבסקי שליט"א גם מצוחה יש לטעם semua הם מקולקלים.